

50 TINTEN HEMELSBLAUW

Verhalen over de liefde van God

Bijbelteksten, met teksten en tekeningen
van Luus Verheijen

Deel 15

Wat God Niet Wil...

Vóór de PET-CT Scan

Je mag vóór de PET-CT Scan geen actieve dingen doen. Ik zit thuis nuchter te wachten tot het tijd is voor het ziekenhuis en kijk een film over de oorlog. Ik voel de tumor en ik zit er eigenlijk heel gestrest bij. Ik dacht, dat is nog eens erg, in die film, veel erger als wat ik heb. Ik heb niks te klagen... Toen kreeg ik een rilling, wat bij mij betekent dat Jezus het ergens niet mee eens is. O, dan moet ik die film zeker niet kijken, dacht ik. Ja, dan ga ik nu maar strijken, dan word ik een beetje warm.

De PET-CT Scan werkt met kernenergie. Het gebruik daarvan, daar ben ik eigenlijk tegen. Maar ja, wie wil er nou niet weten of de rest van zijn lichaam kankervrij is... Op tijd ging ik op weg naar het ziekenhuis. Toen ik de kleine wachtkamer van de PET-CT Scan binnenkwam, op de afdeling Nucleaire Geneeskunde, werd ik amper vriendelijk ontvangen. De receptioniste leek zich achter twee grote monitoren te verbergen. Degene, die mij later kwam ophalen, ging eerst gezellig met de receptioniste kletsen, zonder mij te begroeten.

In de kamer

Toen ze klaar was voor mij, moest ik snel achter haar aanlopen. Ze heeft niks uitgelegd over de werkwijze en niks gedaan om me op mijn gemak te stellen. Een glimlach was er ook niet bij. Snel waren we in de kamer. "Hier kunt u uw jas ophangen en dan moet u eerst even naar het toilet." Daar geweest zijnde: "Nu mag u daar gaan zitten." Het was een stoel met allemaal doeken erover en ik kon niet zien hoe ik hem moest bedienen. Ik zat helemaal niet lekker, maar kreeg amper suggesties, na mijn vraag. Alles snel-snel, toen ging zij de kamer uit.

En terwijl ze de hele zware deur dichttrok zei ze, dat ze over vijf minuten het infuus kwam aanbrenge. Ik kreeg meteen de neiging de deur open te willen doen, maar dat was van binnenuit niet mogelijk. Ik kan me voorstellen, dat mensen in paniek raken van het onverwachte, dat z'n dikke deur dicht schuift en door henzelf niet te openen is. De persoon, die de deur dicht deed, had nog geen vertrouwenwekkende indruk gemaakt.

Toen ze terug was heb ik meteen gevraagd waarom het zo is, met die dikke deur. "Dat is ter bescherming van de verpleging. In de kamer is radioactiviteit tijdens het infuus en wij lopen hier de hele dag heen en weer." Ze willen natuurlijk ook voorkomen, dat iemand, terwijl hij radioactief is, door het gebouw gaat zwerven. (Dat zei ze niet hoor.)

Nou, het infuus was zo aangelegd, de suiker was goed, 6,4. Nu bracht ze een klein slangetje aan, waar ze vanuit een loden buis waterkleurig spul in bracht. Ik had al een dekentje gekregen. Ik moest 45 minuten stil blijven zitten en ze was snel weg.

Er was wel een intercom, maar er is geen enkele keer contact gemaakt. Ik had het koud en kreeg al snel pijn in mijn rug maar ik mocht niet bewegen was gezegd van tevoren. Je mocht bij noodgevallen wel op een knop drukken. Nou ja, uiterste nood vond ik het niet. Maar hoe ik ook verschoof, de pijn in mijn rug bleef. En ik wilde natuurlijk niet het onderzoek verpesten door teveel te bewegen.

In de kamer was ik gelukkig wel met God. Nou, zo is 45 minuten toch heel lang. Men had best mogen aanraden in een dikke trui te komen! Of meer dekens op de stoel mogen klaarleggen voor het geval dat...

Ik hoorde steeds mensen praten in de kamer naast die van mij, zo te horen heel gezellig. Misschien is daar de pauze-ruimte dacht ik. Later bleek, dat het net zo een kamer was als de mijne.

De scanruimte

Ik was blij de kamer uit te gaan. De scan-ruimte was echt Science Fiction! Daar werkte iemand anders. Ik moest op mijn rug gaan liggen met de armen boven mijn hoofd. Nu werd het hele lichaam gedaan van boven tot en met de knieën. Het bed lag fijn. Toen het apparaat in werking kwam vond ik het geluid grappig. Ha, nou stijgen we zo op zeker! dacht ik. Deze scan duurde wèl twintig minuten. Ik zong in mijn hoofd, maar het verstierf. Net of God mij ging verlaten. En er sloeg een grote koude toe. Ik heb met mijn heel hart in mezelf om Jezus geroepen en o, wat was het koud! Toen voelde ik me, alsof een warme deken om mijn onderlichaam werd geslagen. De kindjes regio was beschermd gelukkig... Heerlijk. En toen was het eerste deel snel klaar. Fijn, want mijn armen werden gevoelloos, doordat ze zo lang boven mijn hoofd lagen.

En toen moest ik nog een keer tien minuten met ontkleed bovenlichaam in de scan. Liggend op de buik, de armen weer boven het hoofd. Ze legde een ding met twee gaten neer. "Ga maar liggen". "Hoe dan?" "Met het hoofd eerst ga je er nu in." "O," ik snapte het niet. De borsten moesten in die gaten, maar waar dan, die gaten waren heel groot. Dus ik dacht dat ze misschien middenin moesten en ben maar zo gaan liggen want ze zei verder niks.

Dat ging wel, tot de grote pijn toesloeg. Bij mijn ribben onder de borsten. Blijkbaar kwamen die helemaal verkeerd uit, op de rand van de gaten. Dat ding met die gaten zag eruit als een kussen maar het was helemaal niet zacht. En de kou sloeg weer toe en pijn, pijn...

Ze kon me horen had ze gezegd. Ze was natuurlijk niet in die ruimte. Dus ik kermde, "is het bijna tijd..." En ik hoorde minstens een halve minuut niks. "Ik heb zo'n pijn," kermde ik. "Nog enkele seconden" zei zij. Maar pas na een paar minuten kon ik van het ding af.

Er was een spiegel, ik schrok van mezelf. Ik zag de randen van het gatending diep in mijn huid gekerfd. De binnenkant van de cirkels was lijkwit en daaromheen heel rood. Blijkbaar was de bloedtoevoer in de huid verstoord. Ik zag een lijkwit gezicht met een paar vage rode blosjes. Ik voelde me vreselijk, het was een foltering... En zo koud!

Zonder enige vriendelijkheid werd ik weer zo snel mogelijk en op afstand naar de kamer geleid. Misschien moet je ook wel een hard hart hebben om steeds te kunnen aanzien hoe iemand binnenkomt en hoe anders, hoe akelig iemand naar buiten gaat.

Ik heb mijn jas zo snel mogelijk aangedaan en alles ingepakt. "Wegwezen" dacht ik. Ik vond het dan ook niet erg dat ze vergat dat ik nog moest plassen. Ik moest door de donkere wachtkamer naar buiten gaan. Sinister...

Ik was met God gekomen en had niemand anders meegenomen... Ik wist niet dat ik me zo akelig zou gaan voelen. Ik ging eerst maar even naar het toilet. Toen ik daar de deur uit kwam, was het heel stil op de gang. Ik zag twee vriendelijke mensen en ik dacht, die zullen me wel helpen als ik val. Over de verdere weg naar huis weet ik niks meer. Blijkbaar heb ik wèl de juiste trein genomen.

Thuis

Eenmaal thuis heb ik heel lang staan douchen... En toen ben ik naar bed gegaan.

God zei de volgende ochtend H₂O en ik had ook steeds erge dorst. In de informatie over de PET-CT Scan stond niks over na het onderzoek maar ik heb sinds 6 uur heel veel water gedronken. Dat voelde goed. Vooral toen ik ook kon plassen. Dat nare spul moet zo snel mogelijk mijn lichaam uit, vond ik.

Ik vraag me trouwens af, of mensen, die zo een apparaat hebben uitgevonden, er ooit zelf in hebben gelegen. Ik denk het niet...

Klantvriendelijkheid

Alle andere afdelingen, die ik heb bezocht bij het LUMC, scoren bij mij een acht of negen voor klantvriendelijkheid. En ik heb heel wat afdelingen gezien. Maar van mij krijgt deze afdeling een drie voor klantvriendelijkheid. Een glimlach kost niks hoor en kan op afstand ook gegeven worden!

Ik begrijp wel dat je dit werk niet kunt doen, als je veel meevoelt met de patiënten. En dat de radioactiviteit gevaarlijk is voor het personeel.

Maar vooraf zou er meer aandacht voor de mens moeten zijn. Dat men vriendelijk uitlegt, waarom het zo gaat met de afstand, de dikke deuren en zo.

En via de intercom zou, ook met een patiënt die niks zegt, moeten worden gecommuniceerd, als de patiënt in de kamer is. Wat had ik graag gehoord toen ik daar lag:

“Hallo mevrouw Verheijen, ligt u goed, hoe gaat het?” En dan als ik zei dat ik het in mijn rug kreeg van het zitten, “Probeer het zus of zo eens...” De stoel bood mij geen onderrug steun en ik wist niet hoe de stoel bediend moest worden. En het was zo koud...

Nou ja, de scanruimte, die was helemaal erg... Ik voelde me erg verlaten. Gelukkig kreeg ik hulp toen het zo vreselijk was in de scanner bij de eerste scan. Jezus heeft me later laten weten, dat hij toen mijn beschermengelen heeft gestuurd! En die hebben de “warme deken” over me heen gelegd.

Toen ik uit de scanruimte kwam, wilde ik zo snel mogelijk de deur uit en nooit meer daar naar binnen. Het is eigenlijk niet de bedoeling dat iemand een trauma overhoudt aan een onderzoek toch? Het was echt PET!

Tot slot

Achteraf weet ik, dat het daar in het LUMC in de scanruimte, een plek is waar de boze huist. Hoe prachtig High-Tech het er ook uit ziet. A devil in disguise...

Ik weet nu dat God, toen hij me bericht gaf, toen ik thuis zat te wachten, niks tegen het kijken van de film had, maar wèl dat hij wilde voorkomen dat ik de PET-CT Scan liet doen. Dat is later ook nog een paar keer gebleken. Een tweede PET-CT Scan heb ik dan ook niet laten doen. Ook bij de Ejectie-fractie-bepaling van het hart krijg je een infuus met radioactief materiaal.

God wil niet dat we radioactief materiaal ons lichaam binnen laten. Dat is mij nu heel duidelijk.
En ik begrijp dus nu, dat je al in de onderzoeksfase op moet letten, dat je je niet aan dingen blootstelt, die niet van God zijn!

---

*Het onderzoek was op 03-05-2019 om 14.10 uur,
in het LUMC in Leiden.*

Voorschoten,
20-02-2020
Luus Verheijen

lv@faam777.info

www.faam777.info
